

РЕШЕНИЕ

№ 456

гр. Пловдив, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело № 20215300503179 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл.258 и сл.от ГПК.

Обжалвано е решение № 262150/02.08.21г.на ПдРС,15 гр.с.,постановено по гр.д.№ 14512/20г.,в частта му,с която е възстановен Н. Г. УЗ.,ЕГН-*****,на заеманата от него преди уволнението длъжност „****“ в Катедра по лицево-челюстна хирургия към Факултета по дентална медицина при Медицински университет- Пловдив,както и в частта за разноските относно този иск.

Жалбоподателят-Медицински университет-Пловдив,ЕИК-000455471,представявано от Ректора М. М.,чрез пълномощника адв.Д.Б. счита решението в атакуваната му част за неправилно поради противоречие с материалния закон по изложените във въззивната жалба подробни съображения и моли съда да го отмени в тази му част и да постанови друго,с което да отхвърли предявеният от ищеца Н. Г. УЗ. иск с правно основание чл.344,ал.1,т.2 от КТ,като се уважи направеното от жалбоподателя възражение за недействителност на анекса към трудовия договор на въззиваемия относно неговата безсрочност.Претендира разноски.

Въззиваемият Н. Г. УЗ. чрез пълномощника си адв.Т.А. моли жалбата да се отхвърли като неоснователна по изложени в писмен отговор съображения и да се потвърди решението в атакуваната му част като правилно и законосъобразно.Претендира разноски.

ПдОС,след преценка на събраните по делото доказателства, допустимостта и основателността на жалбата, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законния срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна по следните съображения:

Пред ПРС са били предявени обективно съединени иски с правно основание чл.344,ал.1,т.1, 2 и 3 от КТ във вр.с чл.225,ал.1 от КТ.

По делото е безспорно, а и се установява от представените писмени доказателства, че между страните е съществувало валидно учредено трудово правоотношение по силата на сключен трудов договор от 01.01.2001г. за полагане на допълнителен труд, по силата на който ищецът е заемал при ответника длъжност „главен ****“. Не се спори и че с Допълнително споразумение към трудовия договор от 07.01.2015г., ищецът е назначен на длъжността „*** висше училище“, както и че трудовото правоотношение между страните е прекратено със заповед № 60744 от 28.09.2020 г. на Ректора на Медицински университет-Пловдив на основание чл. 344, ал.1 КТ.

Районният съд е намерил уволнението за незаконно и го е отменил. По отношение на акцесорния иск за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност е коментирал наведеното възражение от страна на ответника за недействителност на сключеното допълнително споразумение от 07.01.15г. към тр.договор от 01.01.2001г. за полагане на допълнителен труд, доколкото в същото не е уговорен срок за заемане на длъжността „****“. Анализирайки нормата на чл.44,ал.2 от ППЗРАСРБ, първостепенният съд от една страна е приел, че уговарянето на безсрочен трудов договор за заемане на длъжността *** противоречи на закона, като се явява едно от визираните в нормата на чл.74,ал.1 от КТ основания за недействителност на трудовия договор. От друга страна се е позовал на разпоредбата на чл.75,ал.1 от КТ, която предвижда при добросъвестно поведение на работника, (какъвто бил и настоящия случай), недействителността да има действие за напред. Работодателят следвало да предложи на ищеца изменение на ТПО чрез преназначаване на длъжност „****“ със свързаните с това промени в срока на договора и тр.възнаграждение, като едва при отказ на служителя, за работодателя оставала единствената възможност да прекрати завареното тр.правоотношение. Стигнал е до извода, че изначалното приемане, че срокът на тр.договор е изтекъл, респ.-работникът не може да бъде възстановен на заеманата от него длъжност, би довело до придаване обратно действие на недействителността на тр.договор, което предвид липсата на недобросъвестно поведение от страна на работника, се явявало недопустимо. Според ПдРС работникът следвало да бъде възстановен на заеманата преди уволнението длъжност, след което работодателят да изпълни изискванията на чл.67,ал.3 от КТ и чл.118,ал.1 от КТ.

Настоящата инстанция намира, че действително първоначалното ТПО с ищеца въз основа на тр.договор за допълнителен труд от 01.01.2001г. е безсрочно и за длъжността „гл.****“. Съгласно чл.18,ал.1 от ЗРАСРБ след изм.ДВ,бр.101/2010г. длъжността „гл.****“ може да се заема само от лице с придобита образователна и научна степен „****“ в съответната научна област, като за заварените случаи, какъвто е и настоящият, в §5,ал.5 от ПЗР на ЗРАСРБ е постановено лицата, заемащи длъжността “старши ****“ и главен ****“ да се преназначават на академичната длъжност „****“ в случай, че в срок до четири години от влизането в сила на закона не придобият образователна и научна степен „****“. В този

случай,след изтичането на горния срок и при несбъдването на законовото условие,завареното тр.правоотношение не се прекратява едностранно от работодателя,а следва да бъде видоизменено.

В настоящия случай е безспорно,че ищецът не е придобил в четиригодишния срок образователна и научна степен „***“.Именно поради това е сключено и допълнителното споразумение с него от 07.01.15г.,като е преназначен на длъжността „***“.Никъде обаче в това ДСТД не е посочено,че то е срочно,поради което съгл.чл.67,ал.2 от КТ същото следва да се смята за сключено за неопределено време.Работодателят обаче в този случай е следвало освен да преназначи ищеца от длъжността „гл.***“ в длъжността „***“,да уреди видоизмененото правоотношение като срочно.Съгл.чл.54,ал.3 в редакцията му от 2010г.длъжността *** се заема по трудов договор за определено време,а съгл. сега действащата редакция,изм.ДВ,бр.17/20г.длъжността *** се заема със срочен тр.договор за срок не по-дълъг от 5 години.Т.е.тр.договор за длъжността *** е винаги срочен,с което работодателят не се е съобразил.Именно при сключването на ДСТД от 07.01.15г.той е бил длъжен да предложи промяна на съществуващото правоотношение,като не е разполагал със свободата да уговаря условия,които противоречат на предписаното в него относно срочността на правоотношението.В този смисъл не е възможно завареното безсрочно трудово правоотношение за длъжност “гл.***“ автоматично да се трансформира в срочно ТПО за длъжност „***“,без съгласието на служителя,а и това би противоречало на чл.67,ал.3 от КТ.(Така Решение № 303/09.01.17г.на ВКС по гр.д.№ 2135/16г.,4 г.о.).След като към онзи момент,когато е сключено допълнителното споразумение,работодателят не е изпълнил изискванията на чл.67,ал.3 от КТ и чл.118,ал.1 от КТ,то следва да се приеме,че е уговорено ищецът да заеме длъжността „***“ по безсрочен трудов договор,което е в противоречие със закона.Съгласно чл.74,ал.6 от КТ обаче недействителността не се обявява,ако недостатъкът на тр.договор отпадне или бъде отстранен.Следователно,след като работникът бъде възстановен на предишната му длъжност,работодателят ще има възможността да отстрани недостатъкът на допълнителното споразумение.

Като е стигнал до същия извод,първоинстанционният съд е постановил правилно и законосъобразно решение,което следва да се потвърди.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на настоящото производство на въззиваемата страна следва да се присъдят разноски в размер на 650лв.за адв.възнаграждение за втората инстанция предвид представения договор за правна защита и съдействие и извлечение от банкова сметка на пълномощника,доколкото плащането на възнаграждението е уговорено да се извърши по банков път.

Водим от горните мотиви Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262150/02.08.21г.на ПдРС,15 гр.с.,постановено по гр.д.№ 14512/20г.,в частта му,с която е възстановен Н. Г. УЗ.,ЕГН-*****,на заеманата от него преди уволнението длъжност „***“ в Катедра по лицево-челюстна хирургия към Факултета по дентална медицина при Медицински университет- Пловдив.

В необжалваната му част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА Медицински университет-Пловдив,ЕИК-000455471,представявано от Ректора М.М. да заплати на Н. Г. УЗ.,ЕГН-***** сумата от 650(шестотин и петдесет)лв.разноски за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____